

DOINE

— Pentru „Cucu” —

1.

Iubește badco, iubește
Dar bine te socotește
Nu iubi pe firicine
Să-ți faci neamul de rușine,
Și iubește om frumos
Să-ți fie neamul fălos.

2.

S'o dus badița pe sate
Să-și aducă mai bogate,
Bogăție cu caru
Și uritu cu jolu,
Avere cu căruța,
Urātu cu vernica.

3.

Urât de cine se leagă
Nu-i pare lucru de șagă,
Și de minc s'o legat,
Numai ochii mi-o lăsat
Să nu mă izbesc de gard,
Că s'o temut de păcat.

4.

Nu gândi badeo, gândi,
Cu sila nu ne-om iubi,
Frunzița verde de fagi
Că nu ne prea suntem dragi.

5.

Spusu-mi-a frunza de fag
Că n'am parte de om drag,
Fără la urit să trag;
Spusu-mi-a frunza de tei
Că n'am parte de holtei,
Fără cu urit să piei.

6.

Dile doi și iara vină
Nu mă mai lăsa străină,
Că străină-s eu bugăt
Că mă uit și nu te văd.

7.

Ardă-te focu urât
De tănără te-am știut,
Ardă-te focu necaz
Că de tănără te-am tras.

8.

Frunza verde ca iarba
Scurtă mi-a părut calea
Ca de-aici pân' la mândra,
Dela mândra înapoi,
Dela ea până la noi
Este-o luncă pustie
Cu mult urit îngrădită.

Luncă, luncă valea-adâncă,
Doru 'u tine mă mănâncă,
Lasă, las' să ma mănânce
Că din mine-i carnea dulce,
Dulce-i carnea ca de pui
Pe seama uritului,
Dulce-i carnea ca de miel
Pe seama unui mișel.

Adunate de Iustin Ilie și in.

Țiganul în post

Era odată un țigan,
El a postit mai un an,
Când postul mare a sosit,
El mi-a făgăduit,
S'a dus odată prin sat.

Liă țocană l-a mirosat,
El acasă mi-s'a dus
Oala pe foc a pus;
Muera l'a întrebat
De ce apă a băgat.
— Vreai să-mi opăresc găina,
Să-mi gust și eu țocana,
Țiganca atunci sări
Și din gură ea grăi:
— Zălabengo, lu, măi prost
Nu știi că mănăcăm cu post!
Apoi de mo, mo,
Lasă pân' mai încolo,
Țiganul din nas frângea
Și din gură că zicea:
— Am rămas cu mirosatul,
Aoleo, mare-i răbdatul!

Italianul zdrențuros, francezul sângerând și englezul cu telescopul așteaptă și privesc cu nerăbdare, dacă vine odată ajutorul Americii, ca să scape odată de încurcatură.

Prețul unui exemplar 10 fileni.

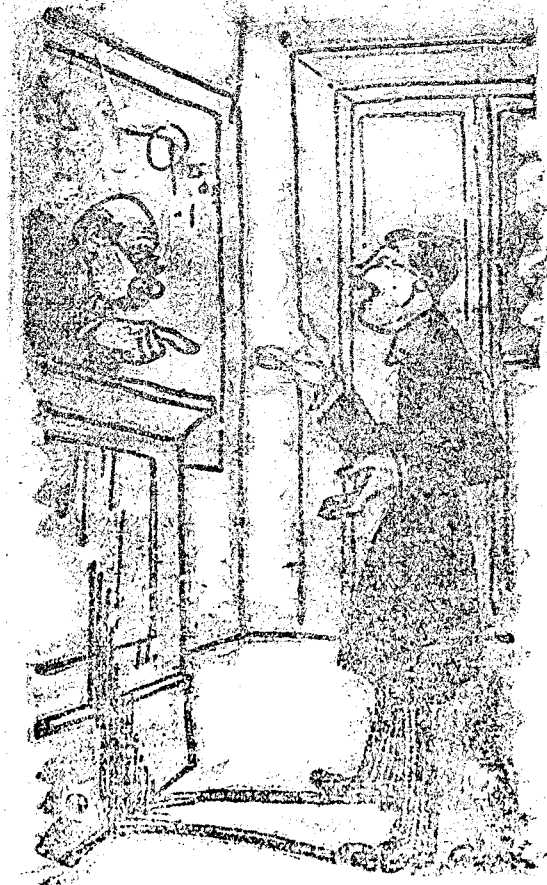

Clopoteleul

Dragul meu clopotele
Ești făcut din oțel,
Eu pe tine te-am podobit
Cu aur și cu argint,
Știu că viața ți-e pe sfârșit
Ca la un fecior voinic,
Am mai văzut clopotele
Și tu sameni mult cu ele,
Din cari gloanțe s'au făcut
Că din alta n'au avut.
Dar și pre aceea le-am rugat
Să-mi ferească pre toți din sat.
Mă'nțorc dragă și cătră tine,
Fie-ți milă, fie-ți de mine,
Fie-ți și ide frații mei,
Cate-s încă militei,
Fie-ți și de frații mei,
Cate supărarea rea
Ia luat toată puterea.
De când tata a plecat
Eu multe lacrimi am vărsat.
Când în foc tu vei intra
Adu-ți aminte de rugarea mea,
In calea spre dreapta
Să nu-mi atingi pe tata,
In calea spre răsărit
Să aud, că ai venit,
In calea dar spre apus
Să-mi vină precum s'a dus,
In calea spre miază-zi
Ca să vină la copii,
In calea spre dreapta
Să-mi vină la măicuța,
Să-mi vină, să-mi ia plugul
Și să-mi samene câmpul,
Să-mi vină ca să ne crească
Și de noi să se îngrijească.
In calea spre miază-noapte,
Te rog, ascultă-mă de toate
In numele lui Dumnezeu
La care mă rog mereu,
Îmi iau aciu dela tine,
Te rog, fie-ți milă de mine.

Rafira Bosdocu
învățătoare.

HOȚI ȘI HOȚI

Domnul A. — Inchipuții, primarul a oprit să se reprezinte azi în teatrul nostru orașenesc piesa lui Schiller: »Hoții!»

Domnul B. — Știi din ce pricină? În ultimul timp pica s'ad înmulțit aci licenții militari, — și aceștia se vor fi sunțit jigniți citind acest titlu.

DOVADA CEA MAI BUNĂ E

Negustorul de ouă: Firma ce o reprezintă e într'adevăr o firmă de încredere?

Voiajorul comercial: Cred și eu! Noi doar am fost aceia cari am furnizat lui Columb oul cel vestit.

Un pacient primejdios

— Mi se pare că Popescu e un bețiv incorrigibil.

— Și încă cel Doctorul care-l căuta, a luat și el în timpul curei, darul beției.

Compliment

Doamna (geloasă): Iar te-a văzut cineva pe stradă, în tovărășia unei cucoane frumoase. Am auzit...

Domnul: S'a înșelat cine ți-a spus. De sigur că n'a văzut cu tine...

Popa și Cazacii

Un popă își cumpărase dela țig o pereche de cizme și le pusese în picioare și plecase spre casă.

Pe cale, fiind cizmele noi, s'a dat omul la marginea unei gârle și și-a scos una care îl strângea mai tare și pe urmă a mai stat de s'a odihnit.

Pe când se odihnea el, iacă doi cazaci în zăre, că era pe vremea când se făcu războiul, de era țara plină de pustii de muscali.

Cazacii cum se apropiară de popă, văzură că avea cizmele noi și începută a se face că se ceartă, apropiindu-se de el. Iar când ajung alături de toi, se iau la bătaie cum se cade.

Popa om bun, a început la ei cu blândețe: — Măi fiilor, ce aveți de vă bateți așa, că nu șade frumos. Și așa și pe dincolo până au stat muscalii din bătaie.

Unul din ei:

— Cum să nu-l bat părinte, că a zis că dumneata, auzi, ai șase degete la un picior.

— O, doamne! zise popa, apoi bine, pentru asta trebuie să vă bateți? La ce n'ați venit să mă întrebați?

Iacă, stați să vă arăt că am numai cinci, ca tot omul.

Și-și scoase popa obiala cu care își finuse picioarele înfășurate și le arătă.

— Vezi mă, vezi, când ți-am spus că are tot cinci degete.

Atunci al de zicea că spusese că are numai cinci, a început a injura pe al de zise că are șase; ala nu s'a lăsat și a pus mâna pe o cizma a popii și a început a-i căuta cu ea. Al doilea se repezi și el la cizma cealaltă și a început a da și mai tare, de a porni la fugă cel oștii.

Și fugi și fugi, și asta după el; s'au tot dus cu cizmele bietului popa, iar popa după ce a așteptat până seara, și-a pus și el cizmele ale vechi în picioare și s'a întors acasă cum plecase.

UNA CREDE ȘI ALTA PRICEPE

Flăcăul Neagoe: Să vezi mineasa mea, ce mai fată dulce este. Ce mai ochi, apoi o mână, un picior... de toată frumusețea:

Flăcăul Dumitrache: Păi, să mă ierți, de zici numai un ochi, o mână și un picior apoi fata asta reu trebuie să fie pedepsită de Dumnezeu, — schiloadă adevărată.

CÂND LIPSESC CĂRBUNII

Cucoana Fiosa: Dar cum te ajuți acum, în iarnă, cucoană Zoe, când duci lipsă de cărbuni?

— Eu și bărbatul meu ne aprindem reciproc.

CONDITIILE DE PRIMIRE

O domnișoară mai bătrână: În Reședința de femei din orașul nostru, nu e primită orice femeie, așa cu una cu două.

Un domn hazliu: De bună seamă că nu! Ea trebuie să știe să francanească și pe latinește.

IUBIRE ȘI NEGUSTORIE

Domnișoara Aglaia: De ce vii iar la mine?

Domnul Pipirig: Acum trei luni, când ți-am făcut declarația de amor, m'ai lătat cu rețuș. Și'n desnaudejdea mea nemărginită, m'am pus să câștig încă un milion și jumătate în afaceri de sașan și lamitări. Acum vin să te întreb, dacă și azi mă rețușezi?

Andrei Hoțul

Era odată un făcător de rele cu numele Andrei. Fașma lui se răspândise cu fiorii spaimii, peste o lume întreagă și flinta semănase, în carne vie, un căuș, de gloanțe. Treizeci de ani cutreerese Muntele și Balta, își croise nelegiuții cale prin învelitori și prin ferestre și își risese de sumedenie de poteri. Căci pretutindeni, norocul lui de hoț îl purtase teafăr-teferel, ca pe Făt-Frumos, fugarii nădravan.

Dar într-o zi Andrei trecu printr-o pădure și văzu un lucru de mirare și de groază. Văzu un foc naprasnic și pe foc: un grătar de fier de un stinjin. Patru îngeri negri, fiecare cu câte un vârtaj, stăteau împrejur și grijuau de foc și tot turnau la lemne, de înflorise grătarul ca brîndușa de toamnă.

Mirât peste măsură de așa vedere, Andrei Hoțul se opri locului și întrebă pe meșterii Satanei:

— (Că vrei să faceți), cu grătarul ista? —

Unul din ei își întoarse către hoț botul asudat și i răspunse într-o clămpăneală:

— Pe grătar o să chinăm noi sufletul lui Andrei Hoțul, cînd ni l-o aduce Tata Sarsailă.

Sufletul lui Andrei Hoțul? Tilharul se cutremură și știința aștor fapte rele și a prihanei lui învie, în el, înția oară. Zaua mimei lui de hoț se rumpse! Așa e; sînt un păcătos cum n'a văzut și n'a răbdat prea sfîntul soare, de cînd e el soare și prea sfînt. Am călcat, am jefuit, am omorît pe nouăzeci de hotare; și de-oi pune câte un suflet de hotar, am încăreat pe al meu cu nouăzeci de omoruri, ca să nu mai pun la socoteală păcatul pradăciunei. Andrei, te-au turțit tălpile Iadului! Fă la schit de te mărturisește. Zvirle gioarsele din brîu, zvirle flinta blestemată, și te fă călugăr și pe mătâni cu nouăzeci de boabe, zi și zi la rugăciuni până îți s'o face limba iască. —

Să arunce pușca și pistoalele! Dar acum, numai de cît??... Dacă îl prinde stăpînirea mai înainte de mărturisire și de călugărie? Il spînrură și din furcile lui Vodă trece, de vecii vecilor, pe grătarul dracilor. Nu, să nu le arunce de cît cînd s'o răstigni în ușile sfîntului altar și o da jurămîntul de călugărie. Să intre în biserică cu ele, cu ele să ingenunche la mărturisire. Așa se și cuvine mai la urmă: cuvine-se să fie deslegate și aceste tovarășe nelegiuite, ca să poată și ele muri în pace, de moartea carilor și a ruginei.

Așa se chibzuoste, așa se hotărăste Andrei Hoțul. Și iată crucea unei biserice, printre ramuri de arin. Iată un bătrîn duhovnic, pe pragul sfîntului lăcaș.

— Părinte, eu sînt Andrei Tilharul, un păcătos fără pereche, după cum poate că-a ajuns și pînă la auzul sfîntale. Am pîjolit lumea și am trimis, curate, lui Dumnezeu, nouăzeci desulele. Părinte, îmi scrie pe inimă sin-

gele vărsat. Am cunoscut, după un semn, urgia care mă pîndeste și vreau să i iau înainte. Vreau să mi răscumpăr sufletul de la muncile cele veșnice, vreau să mă pocăiesc și să mă pocăiesc și să mă fac călugăr.

— Fiule Andrei, în cer este mai multă bucurie, la vederea unui păcătos care se pocăiește, de cît la vederea unei mîhăstiri de drepti, care și merge înainte drumul dreptății ei.

— Părinte, te cred așa cum zici, dar trebuie să știi ce-ta un lucru: eu vreau să intru în biserică în portul meu de hoț; cu gioarsele acestea am păcătuit: cu ele vreau să mă desleg.

— Andrei, îmi ceri ce nu se poate. Tu ai un suflet și ceri mărturisire, de aceea îmi e ortat să te las să intri în Casa Domnului; dar uneltele nelegiuirii tale trebuie aruncate cui le-a făurit și descîntat.

— Părinte ia-ți cuvîntul înapoi și lasă-mă să intru așa cum mă vezi!

— Andrei, tu cauți pocăință și vrei să începi cu o fărădelege?

Și tilharul pune un pistol în barba sihastrului și îl culcă lingă prag.

— Precum ai zis!

Și iată peste o vale, două, încă o bisericuță și pe pragul ei iarăși un duhovnic. Și aceiași vorbă are loc și aceiași neprimire și al doilea pistol adorme pe al doilea sihastru. Și merge așa Andrei la nouă biserici, la nouă duhovnici. Și își încarcă sufletul, peste cele nouăzeci de omoruri încă cu nouă. Și ajunge la al zecilea duhovnic.

— Părinte vreau să mă mărturisesc. Am pe suflet nouăzeci și două de omoruri; nouăzeci le-am făcut de cînd hoțesc — eu sînt Andrei Hoțul — și nouă le-am făcut de cînd umblu să mă mărturisesc. Am ucis nouă duhovnici, lingă nouă biserici, fiindcă nu mi-au îngăduit să intru la mărturisire cu armele acestea Părinte, ce zice înțelepciunea sfîntale? Mă sfredeleşe în spa-

CRIZA DE HARTIE

Lenuța (câte inbitul ei): Dragă Lache, epistolele tale tot mai scurte devin. Scrisoarea cea din urmă ce mi-ai scris-o, a fost numai de trei pagini.

Lache: Păi, Lenuța dragă, n'ai citit ordinația guvernului, că trebuie să crujam hîrtia tot mai mult.

te ochii Iadului, nu mai am de cît un foc și pe zi, pe ceas, ștreangul stăpînirii poate să mă înhațe — nemărturisit și blestemat!

— Andrei, tată, sînt bătrîn ca tatălău mare, de va mai fi trăind, și nu mi-e de pușca ta, cît de sufletul tău. După nevrednica mea părere, frații mei duhovnici, pe cari tu i-ai trimis la Domnul, au avut greșală, că s'au pus deacurmezișul vrerei tale. Ai, tată, toată slobozenia. Intră în biserică cum îți place: cu arme, fără arme. Aceste scule, cu care tu ai argățit Dușmanului, sînt nelegiuite prin nelegiuirea ta, dar nu într'altfel. Lasă jos la ușa sfîntului lăcaș, cu căință și cu inima durută, nelegiuirea ta, și va fi ea și cum ai fi lăsat și aceste scule fără cuget.

— Părinte, de ce nu te trimise Dumnezeu în calea mea, dela început!

Sihastrul, scoase de la brîu, cheia bisericei, deschise și intră cel dintîi. Andrei intră și el și rămase, lingă strană, rezimat în pușcă — năuc, înția oară, în viața lui.

Duhovnicul căută pe o fereastră, într'un dulap, pe analoghi... dar nu găsi Moliftelnicul nicăeri.

— Andrei, tată, mă reped devale la chilie să iau Moliftelnicul; tu, fiule, pînă ce mă voi înapoia, bate citeva sute de mătâni, la Domnul, la Maica Domnului și la sfinții pe care îi vezi. —

— (Cu ascultare, Părinte.

Andrei lasă pușca în strană, anină chimirul cu pistoalele și începe canonul. Călugărul ese din biserică și, fără să se gîndească, include ușa cu cheia.

— Dumnezeu sfînt și îndurate, luminează ochii minții mele și învațămă ce soi de pocăință să dau acestui tilhar, care bate astăzi la ușa milostivirii și a ertării tale.

— Aruncă cheia bisericei — îi ginguri un porumbel săbatic, de pe o creangă — în heleșteul pe lingă care treci și te du liniștit, acasă. Atunci să l dezlegi și să l împărțesești pe Andrei, cînd cheia aceasta se va întoarce iar la mîna ta.

— Amin, Doamne, zise pusnicul, și slăvit fie numele tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh cel ce la Iordan se arată în chip de porumb, acum și în vecii vecilor!

Și Nil călugărul zvirli cheia în heleșteu și l-lăsă pe Andrei în socoteala Domnului.

Trecu ziua, trecu noaptea, trecură nopți și zile, o vară și o toamnă, un an... și după el șiraguri lungi de ani. Fața lumii se schimbă. Codrii dimprejurul celor Zece-Sihăstiri începură să cadă sub secure și să se rarească. În birlogul de odinioară al ursului funul începu să se ridice de pe coșul locuinței oțeneste. Sate odrăsliră din vetrile brazilor tîiați. Nil icomonarul se pomeni, de-odată, păstorul unei turme de cîteva familii. Și într-o zi îi veni, una după alta, o bucurie și o întristare.

Cîteva oameni din sat dătură cu năvodul în heleșteu și primăria o prea frumoasă mreață, pe care, în buvata-

tea și în cucernicia inimilor lor, o aduseră în dar bătrînului duhovnic. El le mulțumi și i binecuvîntă. Dar cînd să spintece mreana, cuțitul lovi fier, în pîntecele ei, și o cheie alunecă în copae. Sihastrul o recunoscă: era cheia pe care el o aruncase în heleșteu acum un veac. Și evlavisindu-se adînc și ingenunchind lîngă mreana spintecată, ca lîngă o jertfă din Vechiul Așezămînt, sihastrul mulțumi lui Dumnezeu, plecînd, pînă în țărîna omatului frunzei sale:

— Dumnezeule, care ți-ai adus aminte de Noe și de corabia-i pribeagă pe apele potopului, care ți-ai adus aminte de poporul tău Israil, rob în Egiptet, și de Iona cel înghițit de chit, slavă, închinăciune și mulțumită ție, pentru minunile tale cele de odinioară și cele de acum! Că iată tu ți-ai adus aminte și de păcătosul care se ispășește în sfîntul tău locaș și-ai apropiat deslegării de oasele lui, cele zdrobite de un veac de pocăință, iar de buzele lui — ale lui, țilharului de-a dreapta — ai apropiat înfricoșata împărțire cu trupul și cu singele Domnului nostru Iisus Christos, Fiului tău. Că iată, în pîntecele acestei mreane, cheia pe care mi-ai poruncit s'o arunc în heleșteu...

Dar de apia își isprăvisese mulțumita, și alți creștini, din sat, sosiră la el cu mare tînguire:

— Cinstită și curată să fie fața sfîntă, că pe noi ne-a călcat mare jele și mare blestem. Fata mea și feciorul creștinului ista și-au fost dragi de multă vreme și ne hotărîsem, nevrednicii de noi, să venim Duminică la sfînta ca să-i legi cu logodna. Dar era scris, se vede, ca hotărîrea noastră să rămîie stearpă și amarită. Azi, dis de dimineață, lîncuța s'a pogorît cu cofele, de vale, la fîntînă și bietul Toader a petrecut-o, cum își luase obicei. Sărăciții nu s'au mai suit în deal! I-am găsit pe amîndoi, căzuți lîngă fîntînă, albi și neatinși, iar cofele lîngă ei. Din cofe a mai băut un corb și mort a căzut și el; căci să ierte cinstita sfîntă față, e la mijloc lucru necurat: fîntîna e otrăvită. De către ce dușman: nu știm, păcătoșii de noi. Este bănuială asupra unui strein, un venetic dela Olteni, care sorbia din ochi pe lîncuța, dar numai Domnul știe tot și toate.

Bătrînul duhovnic plînsese cu bieții oameni și i mîngăie și le vorbi adînc și sfînt și limpede, ca din izvorul Sfințelor Scripturi. Iar la sfîrșit le zise:

— Așezați pe copii în aceeași raclă și aduceți-i încoace, să-i punem în biserică. Și, pînă mîine, poate mîna Domnului va scoate, din ascunzătoare, pe nelegiuitul bîptuitor, căci el a zis: și în fundul mării de se va ascunde, de ochii mei, acolo voi porunci sarpeului și i va mușca.

Oamenii plecară; sihastrul reveni cu engețul la cheie. Cu cheia trimisă înapoi de Domnul, curiosul Nil încercă să regăsească poteca bisericii din munte. Dar buzi și fagi crescuseră în poteca de odinioară. Cu înduioșare, Nil își revazu bisericuța, smulse bătarile

din pragu'i și rîci mușchiul care ascunsese incuetoarea. Deschise ușa cu greutate și intră în năuntru. Ce să vezi, înaintea fiecărui sfînt, de pe pereți, era cite-o groapă de cinci-sase palme, iar în fața Domnului și a Maicei Domnului: două gropi, ca două morminte; și într-una din acesta era Andrei. Nil privește coprins de sfîntă admirare: Atîtea mășani a bătut Andrei, în lungul șir de ani, în cât fiecare sfînt are cite-o groapă în drepturi, iar Domnul și Prea Curata i Maică, cite un mormînt, săpate cu genunchii, cu palmele și cu fruntea lui Andrei.

— Fiule Andrei, Dumnezeu să te pună în fața lui, curat și alb, cum erai la sînul mamei tale!

— Dumnezeu să audă și să îndeplinească. Dar care fu pricina, părinte, că zăboviși atîta?

— Bătrînețele, tată! nu mai sint puteri ca în tinerețe, pînă cînd să mă urc înapoi, soarele e în desară. Osebit de aceasta, mai veniră la mine doi creștini cu o pricină de moarte. Au murit, devale în sat, otrăviți de un dușman, doi copii ce erau să se căsătorească. Și pînă să le spun o vorbă de mîngiere, pînă să sorocim înmormîntarea iacă vremea că se duse. Tot pentru aceia, fiule Andrei, caută să mă îngăduiești pînă după îngropare.

— Bine, Sf. Ta.

— Li vom duce pe bieții copii la locul de vecinică odihnă, mîine, către seară. Apoi viu și te desleg și poimîine, Duminică, îți dau sfintele taine. La noapte, racla celor doi nevinovați va fi aici, în biserică. Tu ascunde-te într-un colț și stai în pace. Va fi norod și multă jale.

Andrei se dă de-o parte, dupe un stîlp. Sihastrul se coboară în casa celor întristați, citește și cădește și, în faptul serei, în capul plînsului sale turme, aduce racla în biserică. Andrei privește din umbră cum bieții oameni așează racla, cum o tronesc cu flori, îi aprind făclii și cum se duc apoi cu toții.

Ceasurile trec, făcliiile scad, Andrei veghiază, rezimat în pușcă. Dar de-o dată, în tacerea împietrită a sfîntului locaș, înviază zgomot. Niște pași încep să se coboare din clopotnița bisericii, Andrei e în mirare. Pașii ajung pe caldarim și din umbra zidurilor vechi se desprinde și pătrunde în părerea luminărilor o namilă neagră. Un timp stă locului încrîmîșată. Dar palaria și dulama cad pe lespezi și namila se face un voinic cu ochi scîntectori, cu buze șoptitoare, cu fruntea nou-roasă și semeată. El se apropie de cei ce dorm în raclă. Pieptul i se umflă, mîinile îi trosnesc, mușcîndu-se între ele.

— Să umblu cu otravă, cînd numai cu un glonț, le izbaveam pe toate... Ce gura! Și pe tine, Ileană — floare smulșă pe vecin de nechibuzuință și de curaj! Cînd te împinse să te cobori de vale, cînd în totdeauna de atîtea zile de cînd vă urmăresea... tu l'asătuși sub fag, pînă ce el cobora și urea înapoi cu donițele plînc. Numai

el trebuia să se coboare, el să bea ori să se spele, ori măcar să se stropască!... Toate s'au isprăvit de-acum: să mă așez în sat la voi, să aștept să uiți pe prostul ăsta, să te cer lui tatău... Dar, Ileană, patima mea nu vrea să înțeleagă că tu ești moartă și încă de otravă. Ea te cere mireasă, așa moartă cum ești, dacă vie nu ți-a fost scris să fii mireasa mea. Și de-oi muri și eu... păcat numai de lupii și de corbii ce vor mușca din hoitul meu cel dătător de moarte. La o parte, bade Toader, mie mi se cade să fiu lîngă Ileană!

Andrei se înfioară. Față cu așa puteri de nelegiuire, el, Andrei Țilharul era copil de țîță! Luă pușca în cătare, fînti capul ce se pleca spre raclă și cu el din urmă glonț ce mai avea țilharul împlini profeția sihastrului.

A doua zi uimire mare, spaimă în norod și pricepera celor desfășurate.

Duhovnicul s'ovedește și desleagă pe Andrei. Duminică, la sînt leturghie, Andrei ia aminte, Andrei se închină, Andrei vine să se împărțasească.

Și cînd a isprăvit de zis, dupe duhovnic «...ci ca țilharul, mărturisindu-mă, strig către tine: pomenește-mă Doamne, întru împărăția ta» și a primit prea curatul trup și prea curatul singe, Domnul, din icoana împărătească, i-a răspuns: Astăzi vei fi în Rai.

Iar trupul lui Andrei s'a risipit, pe lespezi, oscioare și țărîna.

Ghicituri

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!